

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 123.333 van 24 september 2003
in de zaak A. 92.648/VII-21.607**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P MEULEMANS,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Koningin Astridlaan 143

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 14 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 97.555 van 9 juli 2001 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure;

Gelet op de beschikking van 20 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. MEULEMANS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 10 augustus 1999 en verklaarde zich op 11 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 22 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 17 april 2000 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 28 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Armeens machtig is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een Armeens staatsburger, problemen zou gekend hebben omwille van de Azeri afkomst van zijn moeder. Alhoewel enkele burens op de hoogte waren van haar Azeri afkomst zou zij hiermee in het verleden geen problemen hebben gekend. Op 20 augustus 1998 zou zijn moeder in de ouderlijke woning zijn vermoord. De buurvrouw die schoten hoorde zou vier of vijf mannen gezien hebben die kwamen uit de ouderlijke woning van betrokkene. Eén van hen zou

zij herkend hebben als zijnde R. H., een werkloze die vroeger zou gevochten hebben tijdens het conflict en die woonde in de buurt van betrokkene. Betrokkenes moeder zou op het ogenblik van de feiten alleen thuis zijn geweest. Toen betrokkene thuis kwam zou hij er zijn vader, broer en oom hebben aangetroffen. Zijn vader zou hem alles verteld hebben en gezegd hebben dat hij dit op zijn beurt had vernomen van zijn buurvrouw. De burens zouden gezegd hebben dat de politie was langsgekomen maar niet naar binnen waren gegaan. Het stoffelijk overschot van zijn moeder zou reeds door de dokter zijn overgebracht naar het moratorium. Zijn vader zou het lijk nadien hebben meegenomen naar huis. Op de vraag of betrokkene niet over een overlijdensakte van zijn moeder bezit, verklaarde hij dat het in Armenië de gewoonte is dat de overlijdensakte wordt mee begraven met het lijk. Enkele dagen na de begrafenis zou betrokkene samen met zijn vader naar het politiebureau zijn gegaan. Ze zouden er ontvangen geweest zijn door Bardassarian, een luitenant verantwoordelijk voor criminele zaken. Betrokkenes vader zou gezegd hebben dat er een getuige was en dat hij een klacht wilde neerleggen tegen de persoon betrokken bij de moord op zijn vrouw. De politie zou op dat ogenblik nog niet geweten hebben wie de vermoedelijke dader was, daar de politie niet met de buurvrouw zou gesproken hebben. Betrokkenes vader zou vervolgens een klacht hebben neergelegd. Bardassarian Edik zou hun gezegd hebben dat ze hen op de hoogte van de zaak gingen houden. Daar ze na één maand nog steeds geen nieuws hadden zouden ze eind september 1998, begin oktober 1998, teruggegaan zijn naar het politiebureau. De luitenant bleek afwezig. Ze zouden er door de andere agenten zeer koel zijn ontvangen, ze zouden hen gezegd hebben dat ze niet de intentie hadden iemand aan te houden wegens moord op een "Azeri". Betrokkene en zijn vader zouden zeer teleurgesteld geweest zijn door deze houding van de agenten. Eind oktober 1998 zou betrokkene aan zijn vader voorgesteld hebben om nog eens naar het politiebureau te gaan. Ze zouden er opnieuw zijn ontvangen door Bardassarian die hen vroeg hen niet meer lastig te vallen met deze zaak. Op vraag van betrokkenes vader te willen luisteren, zou Bardassarian gezegd hebben dat hij moest opletten niet hetzelfde lot te ondergaan als zijn vrouw. Hierop zou betrokkenes vader met de vuist op de tafel geslagen hebben. Twee agenten zouden hierop zijn binnengekomen en hen manu militaire op straat hebben gezet. In januari 1999 zouden betrokkene en zijn vader een vriend gaan opzoeken zijn dewelke een hoge functie bekleedde op het Departement van Binnenlandse Zaken te Jerevan. Bij aankomst bleek de persoon te zijn overgeplaatst naar Moskou. Ze zouden toch hun problemen hebben uitgelegd. Er werd beloofd dat ze zouden geholpen worden. Zijn vader zou nog diezelfde maand teruggekeerd zijn naar Jerevan, waar men zou gezegd hebben dat ze de zaak hadden doorgestuurd naar het politiebureau te Artashat. Eind januari 1999, begin februari 1999 zouden betrokkene en zijn vader teruggegaan zijn naar het politiebureau te Artashat. Daar zou hen gezegd zijn dat ze geen tijd hadden om zich met zulke stommititeiten bezig te houden, waarop zijn vader zou gevraagd hebben de wet te respecteren waarop de politie antwoordde dat zij de wet waren. Ze zouden dan niet meer naar de politie zijn gegaan. In maart 1999 zou betrokkenes broer vertrokken zijn naar Rusland. Betrokkene zou sindsdien van hem geen nieuws gekregen hebben. Op 25 mei 1999 zou betrokkenes vader overleden zijn ingevolge een hartstilstand. Betrokkene zou na de dood van zijn vader thuis blijven wonen zijn, af en toe ging hij op bezoek bij zijn oom. Einde juni 1999 zou betrokkene bij het parket te Artashat een schriftelijke verklaring hebben neergelegd tegen de politie van Artashat wegens nalatigheid in de zaak van zijn moeder. Hij zou een klacht hebben neergelegd in aanwezigheid van nog andere personen in het bureau van de procureur. Ze zouden aan betrokkene gezegd hebben dat de origine van zijn moeder geen rol speelde. Twee dagen later zou er's nachts aan de deur geklopt geweest zijn. Het zouden twee ambtenaren van Binnenlandse Zaken in aanwezigheid van Hovanessian geweest zijn. Ze zouden aan betrokkene gevraagd hebben of hij zich niet schaamde een klacht neer te leggen bij het parket. Betrokkene zou geslagen zijn en Hovanessian zou gezegd hebben dat betrokkene dezelfde weg op ging als zijn moeder. Betrokkenes paspoort zou afgenomen zijn en hij zou iets dienen te tekenen. Betrokkene verklaart dat hij geen tijd had te vragen wat dit document inhield. Betrokkene zou zich de volgende ochtend moeten aanbieden op het politiebureau. Na hun vertrek zou betrokkene onmiddellijk zijn oom hebben gebeld die hem meenam naar Jerevan. In juli 1999 zou betrokkene samen met zijn oom een duplicata van zijn geboorteakte gaan halen zijn op de burgerlijke stand te Artashat. In eerste instantie zou de ambtenaar geweigerd hebben dit te geven omwille van de

origine van zijn moeder. Op aandringen van zijn oom zou hem toch een duplicatie zijn gegeven. Op 31 juli 1999 verliet betrokkene zijn land. Hij zou een cargovlucht hebben genomen tot in Llov (Oekraïne) waar hij vijf dagen verbleef en dan per kamion verder zijn reis gezet hebben tot in België. Betrokkene kwam het rijk binnen op 10 augustus 1999 en vroeg er de dag nadien de status van vluchteling aan. Betrokkene is in het bezit van een duplicata van zijn geboorteakte.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties die de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de door hem ingeroepen feiten voor vervolging fel ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder in 1988 stopte met werken, hij niet goed weet of het was omdat ze ontslagen werd of omdat ze ontslag nam voor haar eigen veiligheid. Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat er geen echte problemen waren omwille van haar origine en ze louter stopte met werken om voor haar gezin te kunnen zorgen. Nog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat de buurvrouw drie mannen had zien binnen gaan bij zijn moeder en dat toen betrokkene en zijn vader klacht gingen neerleggen de politie hen wist te zeggen dat, ze via de buurvrouw, reeds op de hoogte waren van de vermoedelijke dader; terwijl betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de buurvrouw vier of vijf mannen had zien buitenkomen uit de woning en de politie op het ogenblik van de klachtneerlegging niet op de hoogte was van de vermoedelijke dader daar ze niet met de buurvrouw had gesproken. Nog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat zij begin oktober 1998, toen zij voor de tweede maal de politie gingen zien, deze laatste beloofde de zaak eerlijk te onderzoeken en de azeri origine van zijn moeder geen verschil uitmaakte in het onderzoek. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat zij er de tweede maal zeer koel werden ontvangen en de agenten niet de intentie hadden iemand aan te houden wegens moord op een azeri. Alsnog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader eind oktober 1998 alleen naar de politie ging en deze laatste bij zijn terugkeer aan betrokkene zou gezegd hebben dat de politie weigerde nog de zaak te onderzoeken. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zouden ze ook deze derde maal te samen naar het politiebureau zijn gegaan waar ze er opnieuw ontvangen werden door de luitenant Badarssian en na afloop manu militaire op straat werden gezet. Alsook maakte betrokkene tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal helemaal geen melding van het feit dat nadat zij de derde maal naar de politie waren gegaan, hij nadien constant lastig gevallen werd op straat omdat vele mensen nu op de hoogte waren van de origine van zijn moeder, dat hij noodgedwongen zijn studies diende stop te zetten en op een dag zeer hard werd geslagen door enkele jongens. Gelet op de zwaarwichtigheid van deze feiten lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene hiervan vergat melding te maken op het Commissariaat-generaal. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt hierdoor bijkomend ondermijnd. Nog verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na het overlijden van zijn vader één week bij zijn oom ging logeren, hij op een dag Rornik Hovanessian tegenkwam die hem toen zou bedreigd hebben, hij begin juli 1999 klacht neerlegde bij het parket en hij diezelfde nacht bij hem thuis werd geslagen door Hovanessian en hij gedwongen werd een papier te ondertekenen en uit angst geen uitleg hierover durfde te vragen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat hij na het overlijden van zijn vader bij hem thuis bleef wonen, maakt hij geen melding van het feit dat Hovanessian hem nog eens apart bedreigd had; dat hij twee dagen na de neerlegging van de klacht 's nachts het bezoek kreeg van Hovanessian en hij geen tijd had om uitleg te vragen over het document. Voormelde tegenstrijdigheden slaan op essentiële gegevens van betrokkenes asielrelaas, er kan bijgevolg geen geloof meer aan gehecht worden.

Bovendien zijn er een aantal ongeloofwaardigheden aanwezig die zijn verhaal nog verder ondermijnen. Zo is het volkomen ongeloofwaardig dat volgens betrokkene het in Armenië gebruikelijk is om de overlijdingsakte (wat een officieel document is) samen met het stoffelijk overschot te begraven. Alsook is het ongeloofwaardig dat betrokkene geen plausibele uitleg kan geven waarom zijn moeder die in het verleden nooit echte problemen kende omwille van haar origine, plotseling zonder enige concrete aanleiding, zou vermoord zijn omwille van haar azeri afkomst. Bovendien kan deze afkomst in twijfel getrokken worden. Betrokkene legt ter bewijs van de azeri-origine van zijn moeder een duplicaat van zijn geboorteakte neer. Uit de vertaling

van dit document blijkt dat zijn moeder, I. Z., dochter van M. zou zijn. Wat een marokaanse naam is.

Het lijkt onwaarschijnlijk dat de vader van zijn moeder geen Azerische naam zou hebben. Bovendien blijkt uit nader onderzoek van de akte, dat eerst de stempels van de bevoegde instantie werd aangebracht er, pas nadien de gegevens werden ingevuld. Deze vaststellingen doen twifelen over de authenticiteit van het neergelegd document. Bijgevolg zijn de door betrokkene neergelegde documenten (duplicata geboorteakte, notitieboekje van de school) niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de "beginselen van behoorlijk bestuur en het redelijkheidsbeginsel"; dat uit de lezing van het middel blijkt dat de verzoekende partij vooral de hoorplicht geschonden acht; dat zij voorhoudt dat de verwerende partij verduidelijkingen had moeten vragen omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden;

Overwegende dat de commissaris-generaal niet verplicht is tijdens het verhoor de kandidaat-vluchteling te confronteren met vastgestelde tegenstrijdigheden; dat de hoorplicht niet impliceert dat de ondervragende overheid, door een soort dialoog, de ondervraagde tracht te brengen tot een voor deze meer gunstige verklaring, noch dat de ondervraagde moet worden gewezen op eventuele onduidelijkheden, tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in zijn antwoorden; dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene aangetast zijn door tegenstrijdigheden, verward zijn of onsamenhangend of in strijd zijn met algemeen bekende feiten; dat de bewering van de verzoekende partij dat enkel tot de bedrieglijkheid van een asielaanvraag kan worden besloten indien er sprake is van bedrog of wanneer er verklaringen werden afgelegd in strijd met documenten of vaststaande feiten bijgevolg niet kan worden bijgetreden; dat de inhoudelijke beoordeling van de verklaringen

van de verzoekende partij in beginsel niet tot de taak van de Raad van State behoort; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn oordeel heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de motiveringsplicht; dat de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing enkel gewag maakt van tegenstrijdigheden zonder enige juridische motivering;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslistten bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig september tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.